

1 | נפש אחת גישראל |

קפה. זאת הייתה התוכנית לשעה אחת עשרה בבוקר.

לגרור למטבח את האיברים שנתפסו לו אמש, ללחוץ על המתג של הקומקום החשמלי, לגלות שהקומקום ריק, לכבות, לפתוח ברוז, למלא, ללחוץ שוב, להישען על השיש, לחכות שהמים ירתחו. אחר כך להוציא כוס חד פעמית. או ספל. כשחשב על התוכנית טרם החליט על כל הסעיפים הקטנים. לזרוק פנימה קפה וסוכר, לצקת מים רותחים, להוציא חלב, לערבב.

חוליותיו מחו על העבודה שעשה אתמול. קפה נשמע כמו תוכנית טובה. מושקעת. משהו שיעיר אותו, אולי. יכפה עליו לטפל בחשבון המים המוגזם שלהם, למשל.

לא הייתה לו שום תוכנית להציל מישהו או משהו. קפה. זאת הייתה התוכנית. בימים שבאו אחר כך, כשחטף שוב ושוב טפחות

שכם, הזכיר לעצמו את האמת. קפה. לשם התכוונת להגיע.

מילא כוס חד פעמית. ויתר על הספל בגלל בתיה. לא רצה שתראה כוס נוספת בכיור. כבר החזיק את הכוס, התכוון לברך. כשצרחו קרעה את אצבעותיו מהכוס, התיזה טיפות רותחות על עורו. סינן "אחחח" ו"אויש" כי הטיפות הגיעו גם לשיש. הקול מחוץ לחלון המשיך לצרות, היסטרי.

"יש פה תינוק! הצילו! יש פה תינוק!"

ברגע שהמילים טיפסו לאוזניו, נדלק אצלו כפתור האוטומט. שמט את הכוס על השיש, רץ לחלון. ראה אישה עומדת ליד פיג'ו אפורה, מתמקדת בחלון האחורי. חלונות נוספים נפתחו. לא הרבה. בכל זאת הייתה השעה אחת עשרה בבוקר והרחוב שלהם נטה לנמנם בכל שעה ביום.

אישה אחרת נעצרה ליד הפיג'ו, בדקה מה קורה בפנים. מישהי צעקה מהבניין מולם: "אני מתקשרת למכבי אש!"

סוף סוף התעשת, זינק למרפסת, פתח את ארגז הכלים. התמצפן לשבריר שנייה על הבלגן בתוכו. חטף מברג שטוח. מהמגירה של מכשירי הכתיבה, מסודרת להפליא, הוציא סרגל ארוך, גמיש. רץ למטה.

כשהגיע לפיג'ו, כבר התגודדה סביבו קבוצה קטנה של עוברים ושבים נסערים. ראה גם את קורמן, הזקן שתמיד מגיע לבית הכנסת ב'אהבת עולם'. אף פעם לא רגע לפני.

נפנף במברג ובסרגל, חשב שיצטרך לבקש מכולם לזוז, אבל הם ראו את הכלים בידי, פינו לו דרך ביראת כבוד.

עכשיו, כשהיה קרוב לפיג'ו, ראה את התינוק. ישן בכיסא בטיחות, קשור למושב האחורי. לא מודע למעגל המבוהל שצייר סביב הרכב. ראשו נפל לצד שמאל, לחייו ברקו באדמומית מפחידה. מלכי מילאה את ראשו פתאום, תבעה מאיבריו להזדרז.

דחף מברג בין דלת לשלדה. דרך הרווח הצר שנוצר השחיל את

הסרגל. נענע ימינה, שמאלה. ניסה להגיע לכפתור הנעילה. אחרי דקה, אולי שתיים, ליבו הלם בין צלעותיו, ספר שניות, נתפס הסרגל בכפתור סוף סוף.

משך את שניהם מעלה. לחץ על הידית. הדלת נפתחה. מחיאות כפיים רעמו בחוץ כשנכנס פנימה, שחרר את התינוק מהחגורה. מכבי האש הגיעו, ומד"א, ומטרה. המעגל המבוהל היה יעיל.

מסר את התינוק שטרם התעורר לאחד החובשים. רק אז שם לב שאצבעותיו רועדות. החובש הבטיח שהתינוק יהיה בסדר, בעזרת השם. בזכותך. הצלת אותו.

בבת אחת היה המציל.

השוטרים שאלו מה בדיוק עשה, תיעדו כל מילה שאמר. כאילו היא משמעותית. המעגל שהלך והתרחב, לא הבין מנין צצו כל האנשים האלה, ירה עליו "יישר כוח" ו"שאפו" ו"כל המציל נפש אחת" ו"אשריך". בעל הפיג'ו, שהגיע כשהתינוק כבר היה באמבולנס, טלטל את ידו, פלט בדמעות שהוא חייב לו. היה ממשיך לטלטל אלמלא השוטרים שדרשו את תשומת ליבו.

כשהכל הסתיים, הייתה השעה כמעט שתיים עשרה וחצי. עלה הביתה, לאט. השליך את המברג והסרגל על השולחן. צנח על הספה. התרומם. אדרנלין השתולל בעורקיו, שלח אותו למטבח. בהה בקרום שהתגבש על הקפה הקר. הלך לסלון, הסתכל דרך החלון ברחוב שחזר לנמנם. כאילו לא הציל נפש אחת מישראל קודם, עולם מלא.

נדד לחדר הילדים, העיף מבט במיטה של מלכי. עבר למרפסת, התנגש בטעות בארגז הפתוח. גל של כאב התנפץ על בהונותיו, החזיר אותו למציאות; איש מסתובב בבית, לא עושה שום דבר.

הוציא את הנייד מהכיס, התקשר לאלקנה.

"מה קורה, ישראל?" אלקנה הרים מיד. נשמע עליו ונינות. הגרסה הרגילה של אלקנה.

"אני חושב שהצלתי תינוק".

"אתה חושב?" חייך אלקנה לפומית. שמע נשיפה קטנה של צחוק בקולו.

"נראה לי. אני די בטוח". סיפר לאלקנה מה קרה.

אלקנה שרק. "אחי, זה מטורף!"

"אני יודע". ופתאום התחשק לו לצחוק. הוא, מכל האנשים בעולם, הציל תינוק.

אחרי הצהריים התקשר מישוהו מהעיתון, ביקש לדבר עם ישראל.

אמרה את האמת, הוא לא בבית. יחזור בעוד שעה.

"שיחזור אלי", התחנן הקול מעבר לקו. "זה דחוף. אנחנו רוצים להכניס ראיון איתו ואנחנו יורדים מחר לדפוס".

רשמה בקפדנות כל מילה שאמר הקול, הבטיחה למסור לישראל. צליל של שיחה ממתינה הפריע לה להבטיח. קו העדכונים האחרונים. גם הם ביקשו שישראל ייצור איתם קשר. דחוף.

מלכי משכה בחצאית שלה, ביקשה במבה.

הלכה, מוסחת, למטבח. אישוניה שוטטו על השיש, קלטו עיגול חום, מרוח. זכר לקפה שישראל הכין הבוקר רגע לפני שהציל עולם. בזמן שהיא שרטטה מגף על הלוח, הסבירה לתלמידות איפה נמצאת סציליה ומה הקשר לאיטליה, הוא פרץ למכונית, מיומנות שלא ידעה עליה בכלל, מחק את הכותרות השחורות של מחר. בכל פעם שחשבה עליהן, הצטמררה.

"הוא נראה בגיל של מלכי". גם ישראל הצטמרר כשסיפר לה. "איך

שראיתי אותו, הרגשתי שאני חייב לעשות הכל כדי להציל אותו".
 הקשיבה לו; נסעה. שמח. ראתה; עיניים נוצצות. גב זקוף. הגב
 שרק הבוקר התלונן עליו, והיא אמרה: "אמרתי לך שאתה לא
 אמור להיות סבל!"

מילאה צלחת פלסטיק בבמבה, הגישה למלכי. חני אמרה שהיא
 רוצה בייגלה. פתחה ארון עוד פעם. מוחה הסתחרר בגלל אתמול.
 בגלל היום. מאה מיליארד נזירונים התפרעו בגלל האיש שהיה
 שם ופה.

הוא חזר, זרק חבילת טיטולים על הספה. אמר בקול משתאה:
 "כל העולם יודע, אני לא מבין איך. אנשים לא הפסיקו לגשת
 אלי, לשאול שאלות. סיפור הזוי".

"לגמרי". סגרה באטב את חבילת הבייגלה. סיפרה על ההוא
 מהעיתון, על קו העדכונים האחרונים. התפללה שיצחק, יגיד:
 אין מצב.

"איפה המספר?" הוא חיפש את הפתק, מילים שרשמה בקפדנות.
 "אתה מתכוון להתראיין?" ליבה עשה שלושה גלגלונים ברצף.
 "אולי שווה לחשוב על זה לפני שאתה מתקשר".

הוא לא חשב. אפילו לא שנייה. אמר שזאת מצווה, יש עניין גדול
 להדהד מה היה עלול לקרות, מה אפשר לעשות במקרים כאלה,
 שלא יקרו שוב, חלילה.

ניסתה להתרכז בארוחת הערב, בחדר הילדים שדרש סדר. הייתה
 לה תינוקת להשכיב, וילדים שבכו וצעקו, רוקנו בטרייה עד תום.
 בכל זאת שמעה אותו, מדבר עם ההוא מהעיתון, עם ההוא מהקו,
 עם עוד אחד שהתקשר, כנראה. מספר להם מה בדיוק קרה. דקה
 אחרי דקה. ושוב הצטמררה. כי התינוק. כי ישראל. דווקא הוא,
 מכל האנשים בעולם. ואמרה לעצמה להתרכז בפרטים האלה,
 כי זה העיקר. התינוק חי, ברוך השם. וישראל, זאת זכות. משהו
 להגיד עליו 'נשמת'.

לא הפסיקה לחשוב על הכתם שהשאיר על השיש. עיגול חום, מרות.

בלילה הסתובבה עם מלכי בסלון, ליטפה ראש זעיר. ניסתה לשכנע אותו להיצמד לכתף, להירדם. הרהרה במחר. אולי יקרה לה מה שקרה לישראל הערב. תיכנס לחדר מורות וכולן תתנפלנה עליה, תבקשנה שתספר על בעלה הגיבור. אם כל העולם יודע, זה יכול לקרות.

מחשבותיה עברו למספר שנתנה לה היועצת. כבר לפני שבועיים דיברה איתה. ביקשה שתמליץ לה על מטפלת רגשית טובה. אמרה: "בשביל חברה של חברה שלי". שמחה שהיועצת לא יודעת בעל פה מספרי טלפון של מטפלות רגשיות טובות. אי אפשר לחפש מספר טלפון ובו זמנית להסתכל עליה, לראות כמה האדימה.

שמרה את המספר בתוך היומן. נשענה עליו בכל פעם שהתמלאה מדי, הרגישה שהכל דחוס לה ואין אוויר. זה הספיק. סחט לה עוד חמצן. אולי הגיע הזמן להשתמש במספר באמת, להפסיק לסחוט.

ראש זעיר נכנע סוף סוף. שקע בתוך הכתף שהציעה לו. הרגישה את נשימותיה של מלכי, פועמות לתוך צווארה. דמיינה את עצמה, מתקשרת למטפלת, קובעת פגישה.

"מה הביא אותך אלי?" ככה המטפלת תשאל. תחייך אליה חיוך מכיל, מקבל.

היא תזוז מצד לצד, תחפש תנוחה טובה יותר. אחרי כמה רגעים מביכים תבין שהבעיה בה, הכורסה לא אשמה. תשלב ידיים. כאילו היא אחת התלמידות של עצמה. תשפיל ראש לנעליה. תגיד ברבע טון: "בעלי מציל תינוקות. בשעה אחת עשרה בבוקר".